

Svensk provskrivning.

Åttonde klassen.

Vår-terminen 1909.

Inez Billström.

Barndomsminnen.

De flesta människor hava
nog ett ljus och glatt minne av
sin barndom. Jag gör många
gångar i mina tankar tillbaka
till den tid då jag var liten.

Jag minnes då, hur mycket
det var, som då roade mig och

2.
som jag inte nu bryr mig om
jag minns också mina små
sorger som jag (som ^{då} jag) tyckte
vara så stora. —

Men en stor sorg hade jag; (oh)
det var min moders död. Jag var
ej så gammal, men nog minns
jag den stunden då jag såg
henne ^{ligga} blek och stel i sin kista,
och gånget runt omkring strötkmed
tearor. Nog förstod jag då,
att jag ej skulle återse henne

3. i detta livet. Men barn
glömma ganska fort. Jag
tänkte ej så mycket därpå, men
nu sedan jag blivit äldre går
mina tankar ofta tillbaka
till detta, mitt käraste barn-
domsminne. — —

Och jag och mina
syskon hava haft många
roliga stunder tillsammans.
Vi bodde på landet och där
hade vi alltid så trevligt. —

Jag minns så väl en dag, då pappa kom hem från staden och sade åt oss att gå ned till ångbåtsbryggan för att hämta något. Därför av nyfikenhet rusade vi ned till bryggan.

Vad fanns vi? Jo, alla sju kusinerna från Tyskland, voro med på båten. Men det var inte nog med det utan även en stor låda, som innehöll två kuddingar. De voro så små och

alldeles rita. Det blev natur-
lighvis ett liv, när vi elva kusiner
och killingarna skulle
hem. Fastarna voro så rädda,
att vi skulle falla i sjön, men
allt gick lyckligt och väl.

Vi döpte genast killingarna
till Yeppe och Killa. Och
synnerligen svårt var det för oss
barn att på kvällen skilja
oss från dem och kusinerna.

De små killingarna

levo snart så tarna, att de
 följde oss som hundar. De
 fingo t. o. m. följa oss till
 "Gubbas". "Gubbas" var en
 gammal gubbe med ett långt
 vitt skägg och stora "billor" på
 näsan. Han bodde ej så långt
 ifrån oss, och till honom brukade
 vi ofta gå. Han kunde berätta
 de underbaraste historier och
 vi ansåg honom som en saga-
 kung. I bland var det sagor

7. Han berättade, ibland från sin egen barndom. Jespe och Killa blevo snart hans favoriter, och alltid, när vi kommo, hade han något att bjuda både oss och killingarna på. Han hade alltid fint och snyggt hos sig. Folk påstod, att han var en rik man, som funnit sina rikedomar i Amerika. Många gånger tänkte jag, att han var en gammal rik gubbe, som ville

bo alldeles för sig själv. Men
när "Gubbas" för några år sedan
dog, fanns det då visst inga rike-
domar efter honom. Han var
alltid snäll mot både männi-
skor och djur. Han hade en katt,
som han fått av oss. De voro
mycket goda vänner, och när
gubben dog, sörjde katten ihjäl sig.
Det trodde åtminstone jag.

Vi begravde katten, och jag minns
ännu, hur min yngsta bror grät,

9.

och det var ej långt ifrån att vi
andra också börjat gråta. —

Om sommarna brukade vi
vanligtvis bygga ladugårdar av
pinnar, stenar och mossor. Tall-
kottar voro kor och små lark-
trädkottar kalvar. Med dessa
kor och kalvar kunde vi leka
i timtal utan att tröttna. Alla
kor hade namn, och vi tyckte
om dem alla. —

När jag var liten, tyckte jag,

att de stora hade det så bra, ty
 de fingo göra, vad de ville. Tänk!
 hur många gånger önskade jag inte
 då, att vara stor. Jag lekte ofta för mig
 själv, att jag var stor. Jag satte på
 mig långa kjolar och talade för mig
 själv, som jag hörde de stora göra.

När jag nu tänker därpå, förstår
 jag g, att jag har varit så dum.
 Jag förstod inte då, att det var barn-
 och ungdomstiderna, som vora de lyck-
 ligaste. När livets allvar börjar,

da kanske man önskar tillbaka
barndoms dagarna.

Pa